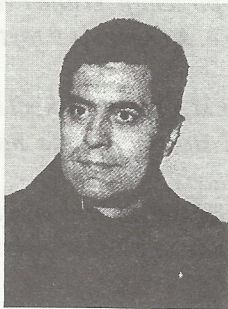

Fra Ignacije Yugdelija

(*20. 03. 1974. - †23. 06. 1997.)

Rođen u Otoku Dalmatinskom 20. ožujka 1938. Osnovno je školovanje završio u rodnom mjestu, gimnaziju u Makarskoj i Sinju, filozofsko- teološki studij u Makarskoj i Fribourgu- Švicarska. Svečane je zavjete položio 1961. u Makarskoj, a zaređen za svećenika 14. ožujka 1964. u Fribourgu. Završivši studij bio je profesor na teologiji u Makarskoj, a potom je dosta godina proveo kao dušobrižnik među hrvatskim radnicima u Njemačkoj. Po povratku u domovinu ostao je do smrti u samostanu Gospe od Zdravlja u Splitu, gdje je obnašao župničku i dekanatsku službu, a ujedno je bio duhovni vođa mnogih hrvatskih branitelja i boraca u Domovinskom ratu. Umro je od zloćudne bolesti raka 23. lipnja 1997. u Splitskoj bolnici i dva dana poslije pokopan u samostanskoj grobnici na Lovrincu. Bio je nakon dosta godina prvi svećenik iz župe Otok, odakle danas ima više od četrdeset živućih svećenika.

Nikad Cetina tako ne žuri k moru kao u proljeće. Kamešnica se znoji jer rada i, rodivši sina, imenom njegovim prizivlje još mnoge sinove. A onda ga dariva vodi što spaja obalu ovu i onu. Stoga je njegov hod kao vatra što zahvaća sve koje susretne i nitko na njegov dodir ne ostaje hladan. Pa i voda kojoj je darovan gasi mu žeđ, a da ne trne njegova žara.

Svatko bi želio susresti takvoga čovjeka. I ja.

Jer, njegov razgovor krijepi, a u razgovoru ne čuješ njega nego izvor odakle teku sve riječi. Ipak htjedoh da mi priča o sebi, ali zastidjeh se pred njim otvoriti usta. I sada, kad je od njega ostao vidljiv samo val, uho se priklanja jeki koja postaje pjesmom:

I
n
m
e
m
o
r
i
a
m

“Zašto da govorim o sebi, kad znam da život moj nije u mojim riječima? Zašto da zamaram vaše uši batom svojih koraka, kad želim da skupa oslušujemo korake koje nam valja slijediti svima?”

Samo ću reći da nekad sam sâm kao otok, a nekad su sa mnom vojske.

No, to neka ne straši vas koji želite živjeti život Života. Jer, dok je zemljom kročio Život ostavio je za sobom krvavi trag po zemlji, kruhu i vodi. I u tragu je svojem bio jedini, pa makar ga slijedile tisuće. A i svaki je u toj tisući bio skupa i sam...

Stoga se ne boj kročiti Njegovim putem, jer si u svojoj samoći Njegov najbliži drug, a među vojskama postaješ svećenik što ruke pruža nad glave žedne blagoslova.

Mnoge sam prošao zemlje, i ako hoćeš vjeruj da je i kruh od različite pšenice uvijek začinjen znojem. A voda je s izvora ipak najdraža i neka te ona dovede k ušću...”

I dok Kamešnica odbija tu zanosnu jeku, Cetina i dalje poskakuje k moru. Zato onaj koji je rođen s njezinim proljetnim brzacima, brzo ostavlja obalu i odlučnim zaveslajem kreće s njom kroz polja i sutjeske. On u tren stigne ušću, već prije ljeta. I nije mu žao što će drugi uživati njegovu ljetinu. Jer, u vrućini je našao rashladu, a u borbi sa smrću život.

fra Domagoj Runje

